

Isten a halál közepette terem új életet

Alapige: 2 Kir 7: 9 – 10a

Bibliaolvasás: 2Kir 7.

„A halál örökre szól; nem számít, hogy mikor kezdődik!”¹ – szólalt meg a cigány bölcsesség a Macskajaj című filmben. Senkit ne tévesszen meg az, hogy Jézus mindössze péntektől vasárnapig volt halott, mert az örök kárhozattól, csak örök halál által szabadíthatott meg bennünket. Másfelől pedig meg vagyunk keresztelve, ami azt jelenti, hogy megölettünk a Krisztus halálával és eltemetettünk az Ő halálába, hogy új életet éljünk az Ő halottaiból való feltámadása által.²

Történetünk négy különleges emberről szólt, akiket noha bomlasztó leheletével megcsókolt a halál és a lepra gyógyíthatatlan betegségével már eljegyzett magának a sír, ők négyen mégis, a halál végzetével dacolva, emberségről, hősiességről, szabadságról, méltóságról, bizalomról és emberszeretetről mutatnak nekünk követésre méltó példát. Cselekedetükből külső megjelenésük mögé nézhetünk, hogy lámpásként világítson nekünk a hittől átítatott jellemük.

Különös világ fazékijában érlelődtek. Izrael a Jeroboám általi nagy szakadás után immáron a tizedik bálványimádó királyát emésztette, amikor az országban iszonyatos szükség pusztított. Nem olvastam fel, de a történet a nyomornak azzal a képével kezdődött, hogy egy anya kiáltott Jórám királyhoz, hogy tegyen igazságot közte és asszonytársa között, mert megegyeztek, hogy előbb a kiáltó asszony gyermekét eszik meg, majd a másikat is, de amikor tett ideje eljött, az a másik anya elrejtette a gyermekét. Ezt halva a király megszárgatta a ruháját és gyászban járt. Ezen felül minden bajért az Isten emberét Elizeus prófétát okolta és bérgyilkost küldött érte, hogy végezzen vele. A király főembere már Elizeus ajtajában volt, amikor a próféta hangosan prófétált.

„Halljátok meg az Úr igéjét! Ezt mondja az Úr: Holnap ilyenkor egy szeá³ finomliszt egy sekelbe⁴ meg két szeá (köből) árpa is egy sekelbe fog kerülni Samária kapujában. Erre így válaszolt a tiszt, akinek a kezére szokott támaszkodni a király: Még ha az Úr megnyitná is az ég csatornáit, ez akkor sem történhetne meg! Mire a próféta így felelt: Majd meglátod a saját szemeddel, de nem eszel belőle.”⁵

Szentlélek által ihletett szentíró tehát erre a leírhatatlan sötét háttérre körvonalazza azt a négy embert, kiknek tettei példáján keresztül ma hozzánk szól. Nézzük hát!

Ez időtáj történt, hogy Samária kapujában négy leprás ácsorgott. Ők állapotuknál foga is ki voltak rekesztve a városból, minden közösségi életből; nem hallották tehát a bőségről szóló jóvendölést, amit másnapra ígért az Isten beszéde. Kettős halálgyűrű ostromában éltek, haldokoltak. Az egyik volt a gyógyíthatatlan betegségük, a másik pedig a városon belüli és kívüli halál, amit Benhadad serege tartott ostrom alatt. Saját maguk fogalmazták meg sanyarú sorsukat:

„Mit üljünk itt, amíg meghalunk? Ha azt mondanánk, hogy menjünk be a városba: éhínség van a városba, meghalunk ott; de ha itt maradunk, a falakon

¹ Idézet a „Macskajaj” című filmből.

² Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemetettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele egygylé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is [azok] leszünk. Rom 6:3 – 5.

³ Szeá, vagy köből 1/3 efa 12, 3 liter. Az efa 36, 9 liter.

⁴ Siklus, azaz 14, 55 g ezüst értéke.

⁵ 2Kir 7: 1 – 2.

kívül, akkor is meghalunk. Gyertek hát, szökjünk át az arámok táborába! Ha életben hagynak bennünket élünk; ha megölnek, akkor meghalunk.”

Így tettek tehát a két biztos halál mellett egy harmadik bizonytalanabb halált választottak: Meghalni közvetlenül az ellenség keze által. Elindultak tehát alkonyatkor a fény nélküli éjszakába a várost ostrom alatt tartó ellenség táborába. Amikor az arámok tábora széléhez értek még látták, hogy a hely teljesen elhagyatott, egyetlen katona sincs. Később tudták meg valahonnan, hogy miért menekült el olyan észt veszve Benhadad⁶ serege. Alkonyatkor ugyanis az arámok dübörgő paták és harci kocsik hatalmas robaját hallották közeledni mire azt gondolták, hogy Izrael felbérelte ellenük a hetitákat és az egyiptomiakat. Megijedtek tehát és elmenekültek.

A négy poklos bement az első táborszéli sátorba, ahol leültek lakomázni, ezt követően összeszedték két sátorból is az aranyat és ezüstöt majd elrejtették.

Nézzetek végig rajtuk! A bőség tengere vette körül őket. Minden fosztogatásból és rablásból otthagytak kincs csak a négyüké! Gondoljatok bele, hogy a lehetőségeknek milyen világa csábította őket azon a különös estén. Hány sátor várt csak rájuk, hogy elvigyék belőle az aranyat? Egy szempillantásra tehát mindenről megfélekeztek. A kannibalizmussal megvert városról, a leprával megvert testükről, a fennálló törvényekről, az emberségről, becsületről és szeretetről, azaz mindenről, amit Isten országlása néven kellene ismernünk. Azt is elfelejtették, hogy néhány perc és beáll az átláthatatlan éjszaka ideje.

A történet legcsodálatosabb fordulatát e leírhatatlan mámor dacára így hallottuk az igéből:

„Nem helyes, amit teszünk. Ez a nap örömhírnek a napja. Ha hallgatunk és megvárjuk a virradatot, büntetés ér bennünket. Gyertek hát, menjünk, és mondjuk el ezt a királyi palotában!”⁷

A beláthatatlan lehetőségek ellenállhatatlan csábításában, a föld felett szárnyaló örömmámorban, a sokhordónyi arany és ezüst észveszejtő bőségében felragyogott a szívükben a józanság esthajnalcsillaga, az életre vezérlő világosság! Boruljunk le imádattal e csoda előtt. Lássuk meg, hogy az ördög pokoli tombolása és ezernyi erőteljes csábítása közepette megfogon, kihajt, virágzik és gyümölcsöt terem a remény, a jóság, a szeretet és az élet! Nézzétek és halljátok az igazságosság ragyogó, ízletes és zamatos gyümölcsét!

„Nem helyes, amit teszünk. Ez a nap örömhírnek a napja. Ha hallgatunk és megvárjuk a virradatot, büntetés ér bennünket.”

A felsorolásban van itt tehát egy negyedik halál is, amivel egyetlen leprás sem akar meghalni! Ez pedig az örömhír napján való hallgatás kárhozatos halála! Tanuljuk hát meg ezt mi is tőlük! Lássuk meg hogyan józanította ki őket az éjszaka közelsége, kinek-kinek saját leprás állapota, amiben a napjai és a percek is mind meg voltak számlálva. Miként ébresztette fel őket a közeledő virradat, amikor Isten előtt kinek – kinek szembe kellett volna néznie az éjszaka leple alatt elkövetett tetteivel. Lássátok, hogyan szembesültek azzal, hogy ők négyen nem markolhatják fel azon az estén a lábuk elé terült világ összes aranyát. Mit is kezdenének vele? Meglátták, hogy az a gazdagság oly mérhetetlen, hogy egy egész országot életre kelthet. Meggondolták, hogy a hallgatásukkal nem vehetik el egy egész nép életét. Nem tehetik tehát, hogy ne mondják tovább a szabadításnak és az életnek ezt a nagy örömhírét! Ha mégis megtennék, akkor csak a legborzalmasabb isteni igazságszolgáltatásra számíthatnának: az örök kárhozatra, amikor százezrek halálát kérné rajtuk számon az igazságosan ítélő Isten. Ezzel az ítélettel képtelenek lennének egy örökkévalóságon át szembenézniük.

⁶ 2Kir 6: 24 – 25.

⁷ 2Kir 7: 9 -10.

Szeretett testvérem! A mai tanítás egyetlen kérdést tesz fel neked: Feltárult-e neked itt és most az a mérhetetlen örömhír, amit neked is tovább kell mondanod, és amiről ha hallgatsz, sokak életét szolgáltatod ki a halálnak? Lehet-e akadálya az életet adó örömhírnak a leprás állapot? Hát a halál ostromgyűrűi? Történetünkben ez a négy bátor férfi, - mert végül is önmagukat kísértéseikkel együtt legyőzve, annak bizonyultak – nem törődtek az ellenség ostromával, az éhínséggel, a saját külső és belső leprájukkal és azzal sem, ha Benhadad véreskezű zsoldosai oltják is ki az életüket. Elindultak és szembementek a kevésbé bizonytalannak látott halállal, de élet oázisára találtak.

Mi a különbség köztük és köztünk?

Történetünkben ellenség pusztította és éhezette a várost? Nyisd ki a szemed! A te városodat is ugyanaz az ellenség ostromolja! Mi ennek az ostromnak következménye? Az, hogy a családok felbomlanak, és ha nem is szó szerint, de az emberek egymást eszik. A gyermek szülője, a szülő pedig a saját gyermeke ellen, testvér testvér ellen, rokon, rokon ellen, szóval mindenki mindenki ellen támad.⁸ Mi az ostrom következménye? Az, hogy Jeruzsálemből Sodoma lesz, az Éden kertjéből pedig özönvíz és tűz ítéletére megért kárhozott világ! És milyenek az emberek ebben az ítélet alatti világban?

„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét. És ezeket kerüld.” (2Tím 3:1 – 5).

Ennek az állapotnak fazekában érlelődünk, leprások és kevésbé leprások. Nincs senki, akinek évei, hónapjai, napjai és órai ne lennének megszámlálva. Ráadásul az Úr mennybemenetele óta még éjszaka⁹ is gyötör. Nézzünk szembe keresztyénként ezzel a halálunkkal és szánjuk oda Krisztusnak azt, ami még megmaradt belőlünk! Tegyük meg, hogy nekünk is felragyogjon az éjszakában az öröm napja, ahogy annak a négy leprásnak, amikor meglátták az ellenség elhagyott táborát.

Az Úr egymaga szórt szét és űzte el azt az ellenséget! Tettére pontosan ráillik, amit Szentlélek által a szűz így mondott:

„Hatalmas dolgot cselekedék karjának ereje által, elszéleszté az ő szívök gondolatában felfuvalkodottakat. Hatalmasokat dönté le trónjaikról, és alázatosakat magasztalt fel. Éhezőket töltött be javakkal, és gazdagokat küldött el üresen. Felvevé Izráelnek, az ő szolgájának ügyét, hogy megemlékezzék az ő irgalmasságáról.” (Lk 1: 52 – 54.)

Látod-e már az Úr által szétszórt ellenség kezéből elejtett harci szerszámokat? Látod-e már az esztét vesztett ellenség által otthagyott javakat, lisztet, árpát, olajat, bort, aranyat és ezüstöt? És látod-e már az önmagát mentő ellenség által otthagyott éhezőket és haldoklókat? Tudom, hogy látod! Mit teszel?

Talán elfelejtetted, hogy életed homokórájából mindjárt kihull az utolsó homokszem is és nekifogsz aranyat és ezüstöt gyűjteni magadnak, vagy azt mondd, hogy nem lenne helyes ezt tenned, mert a talált kincs oly hatalmas, hogy az mindenkit életre tud

⁸ Mk 13: 12; Mt 10: 21; 36; 24: 7;

⁹ „Nékem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik. Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok.” Jn 9: 4-5.

támasztani. Mit teszel tehát? Hallgatsz és kincset temetsz,¹⁰ vagy az éjszakát is áthasítva felkürtölöd a várost?

Történetünk egy prófeciával kezdődött és a prófécia beteljesülésével végződik. A király tisztje jól hallotta az Úr igéjét, ahogy mi itt. Szavakkal nem tudom elmondani saját kilátástalan állapotunkat, legyen szó gyülekezetéről, személyemről, vagy nagyobb távlatokban a modern világ keresztyénségéről. Hozzánk itt és most ebben a sötét mélységben szól az örömhír:

„Halljátok meg az Úr igéjét! Ezt mondja az Úr: Holnap ilyenkor egy szeá finomliszt egy sekelbe meg két szeá árpa is egy sekelbe fog kerülni Samária kapujában.”

Az egyházban sajnos egyre több és egyre hangosabb az olyan „józnak” hangzó beszéd, amelyik így kiált vissza Istennek és a szolgáinak:

„Még ha az Úr megnyitná is az ég csatornáit, ez akkor sem történhetne meg!”¹¹

Az ilyen beszéd nem a Szentlélek galambjának burukkolása, hanem az okoskodó ördög károgtása.

Láttatok ebből a történetből, a négy leprás példáján keresztül, hogy milyen az Isten népének a józansága. A keresztyén ember józansága az, hogy bár kívül halál szorítja és belül a bűn leprája emészt, egyedül Jézusra néz, a fölemelt¹² Isten Fiára, és Krisztus üdvözített tanítványaként nem önmagának él és nem önmagának hal,¹³ hanem önmagát nem kímélve kiáltja bele az éjszakába, hogy az Úr legyőzte, szétszórta és elkergette az ellenséget. Szeretete szabadságot adott a kiéheztetett népnek és jósága zsákmányt¹⁴ oszt a szegényeknek.

A történet vége egyszerre örömteljes és szomorú mert igazságos és igaz. Míg a város népe önfeledten örvendezett az Úr zsákmányának, ugyanakkor Isten megítél minden hitetlenséget is. Azt látjuk, hogy azt, aki hitetlenül bölcselkedve, az Úr prófeciáját tagadva azt kiáltotta a várfaláról, hogy **„ha az Úr megnyitná is az ég csatornáit, ez akkor sem történhet meg”**, hogy másnap reggel liszt és árpa bősége folyjék az utcán,¹⁵ nos, ezt a hitetlent, maga az ünneplő nép taposta szét az úton, mint az ízetlenné lett sót.¹⁶

Az Úr könyörülvén könyörüljön rajtam, hogy soha ne legyek ilyen hitetlen, de hittel higgyek a prófeciának, mely azt mondja, hogy eljön nekünk is az a másnap reggel, amikor Isten finomlisztjének és árpájának bősége ad új életet az Ő egyháznak! Ámen.

¹⁰ „Aki pedig az egyet kapta vala, elmenvén, elásá azt a földbe, és elrejté az ő urának pénzét.” Mt 25: 18.

¹¹ 2Kir 7: 1 – 2. Ez a mondat arra utal, hogy Isten nem csak háborúval, de még szárazsággal is megverte a népet, vagyis nem volt eső. Az ég csatornáit tehát az eső eljövételét jelenti, a mondat második része pedig azt, hogy mikor lesz még a megáztatott földben a prófeciában megígért bő termés. Ez tehát nem történhet meg!

¹² Jn 3: 14 – 15; „És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.” Jn 12:32.

¹³ „Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának: Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk. Mert azért halt meg és támadt fel és elevenedett meg Krisztus, hogy mind holtakon mind élőkön uralkodjék. Te pedig miért kárhoztatod a te atyádfiát? avagy te is miért veted meg a te atyádfiát? Hiszen mindnyájan oda állunk majd a Krisztus ítélőszéke elé. Rom 14:7 – 10.

¹⁴ Ézsaiás 53: 12.

¹⁵ 2Kir 7: 1 – 2.

¹⁶ „Ti vagytok a földnek savai; ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek.” Mt 5:13.